

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΨΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Με τὰ βλέμματα, ὁ Ροβέρτος παρακάλεσε τὴ μητέρα του νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ Σαρζέ, νὰ τοῦ θυμίσῃ τὶς ἀναμνήσεις τῆς νεότητός του. Τὴν παρακαλοῦσε ἀκόμα νὰ προσεύχεται δυνατὰ κ' ἔλεγε μ' ἕνα εὐχισμένο χαμόγελο:

—Ὡ! Τί ὄραϊο πού εἶνε νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς, τὸ νὰ νοιώθῃ πὼς τὸν συχώρσαν...

Κατὰ τὸ βράδυ, δυνατὰ δὴσπνοια τὸν ἔπιασε...

Ὡστόσο, δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμα τὸ τέλος.

Μὰ ὁ Ροβέρτος δὲν σάλευε πειά...

Τὰ βλέφρατά του, πού εἶχαν πάρει ἕνα χρώμα φιλιτισμένο, ἔμειναν ἐπὶ πολλὰ ὧρα κλειστά.

Σ' αὐτὲς τὶς στιγμές, τὶς τελευταῖες τῆς ζωῆς του, δὲν ὑπέφερε καθόλου καὶ διατηροῦσε τὴν ἀντίληψή του, θολή ὅμως καὶ μπερδεμένη.

Ὅποιαις τοῦ παρελθόντος περνοῦσαν σὰν ἴσκιος μέσα στὴ φαντασία του.

Ξανάθλεπε τὴν κάμαρή του στὸ πατρικό του σπιτί στὸ Σαρζέ, τὸ γραφεῖο ὅπου ἐργαζόταν κ' ὅπου εἶχε γράψῃ τὴ «Σκιά τὸ ἔρχεται», τὸ πῶ ἀγαπημένο του ἔργο... Τὸ μεγάλο παράθυρο, πού ἦταν μπροστά του, ἀφῆνε νὰ μπαινῇ μέσα ὁ ἥλιος τοῦ βραδιοῦ. Τί γοητευτικά ἀρώματα... Τὰ ρόδα καὶ τὰ γαρύφαλα τοῦ κήπου ἔστελιαν στὸ Ροβέρτο τὴν μωραμένη τους καλησπέρα.

Ἐθλεπε ἀκόμα πὼς ἦταν πρῶτὴ καὶ πὼς ξεκίνησε μετὰ τὴν αὐγινὴ δροσιά γιὰ νὰ πάῃ ν' ἀκούσῃ τὸν ὄρθρο, πού θὰ τὸν ἔψελνε ὁ ἐξάδελφός του ἀθῶος Τρεμάρ. Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Καικιλίας ἦταν ἀκόμα σκοτεινὴ. Ὁ Ροβέρτος τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο στὶς βραδυνὲς ὄρες, ὅταν τὰ τζαμωτὰ τῆς φλογίζόντουσαν ἀπὸ τὸν ἥλιο πού βασιλευε καὶ ἦταν ἐντελὸς ἀδειασή. Μὰ τοῦ ἦταν πάντοτε ἀγαπημένη, ἀδιάφορο πὼς, αὐτὴ ἡ παλιά ἐκκλησία, ὅπου τόσες φορὲς εἶχε προσευχηθῇ.

Σιγά-σιγά, μεγάλα κενὰ σχηματίζονταν μέσα στὴ σκέψι...

Ἐπειτα ἔθλεπε πὼς βρισκόταν καθισμένος μπρὸς στὰ πόδια τῆς μητέρας του, μέσα στὸ μικρὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τους μετὰ τὰ παλιὰ ἐπιπλα ἀπὸ ἀκαζοῦ.

Ἐνα γλυκὸ χέρι τοῦ χόιδεε τὰ μαλλιά, ἐνῶ ἐκεῖνος διηγόταν τὶς ἀναμνήσεις τῆς ἡμέρας του, ζητοῦσε συμβουλές, ἐκμυστηροῦσαν τὶς χαρὲς του καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις του...

Ὡ! Τὸ λατρευτὸ βλέμμα τῶν δυὸ ματιῶν της, τῶν τρυφερῶν καὶ φωτεινῶν, μέσα στὰ ὅποια καθρεφτιζόταν μιὰ ζωὴ γεμάτη εὐγένεια καὶ ἀγνότητα, καὶ τὰ ὅποια μετὰ γιγίζαν λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴν ζωὴ καὶ σ' αὐτὸς...

Μὰ γιὰτί τώρα τόσες σκιὲς ἀπλωνόντουσαν γύρω του;

Δὲν ἔθλεπε πειά τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο τῆς μητέρας του, παρὰ μέσα ἀπὸ ἕνα πέπλο πολὺ πυκνὸ...

Τί σιέθανε λοιπόν;...

Ὁ Ροβέρτος φοβόταν τώρα...

Πινοῦσαν... ἀσφυκτιοῦσε...

Ἄκουγε, σὰν μέσα σ' ἕνα ὄνειρο φωνές, πού τραγουδοῦσαν γύρω του μετὰ μι' ἀγγελικὴ μελωδία: «Χαίρε, Μαρία Κεχαριτωμένη...»

Κι' ἔξανα, μί' ἀπέραντη γαλήνη ἀπλώθηκε μέσα του. Τὸ φιλιτισμένο καὶ κτρινωμένο πρόσωπο τοῦ μικροῦ ξύλινου ἀγάλματος τῆς Παρθένου, πού βρισκόταν ἀπέναντί του, τοῦ φάνηκε σὰν νὰ φωτιζόταν ἀπὸ τὴ λάμψη ἀναρίθμητων λαμπάδων...

Κι' ἔπειτα, ἡ σκιά ἀπλώθηκε, τὸ σκοτάδι...

Ὁ τελευταῖος δεσμός κόπηκε κ' ὁ Ροβέρτος εἶδε τὸ φῶς τοῦ κόσμου.

Ἡ μητέρα του τοῦ ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια...

Μέσα στὴ διαθήκη του, ὁ Ροβέρτος ζητοῦσε νὰ μεταφερθῇ τὸ λείψανό του στὸ Σαρζέ καὶ νὰ ταφῇ ἐκεῖ στὸ οἰκογενειακὸ κενόταφο.

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση στὴ θέλησί του αὐτῆ. Δείχθηκε ἀλλωστε πολὺ ἀξιοπρεπὴς σὲ ὅλα χωρὶς ὥστόσο νὰ ἐγκαταλείψῃ ὅτε στιγμή τὸ γαλήνιο ψυχρὸ ὕφος της.

Ἡ κ. Βιλάν δὲν τὴν εἶδε νὰ γύσῃ οὐτ' ἕνα δάκρυ πάνω ἀπὸ τὸ νεκρὸ σῶμα τοῦ συζύγου της.

Μὰ αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδιζε καθόλου νὰ προσεξῇ ὅτι ἕνας ἔντονος μαῦρος κύκλος ἀπλωνόταν γύρω ἀπ' τὰ ματία του κ' ἔνι τὰ πορφυρά χεῖλη δὲν εἶχαν πειά αὐτὴ τὴ λάμψη καὶ ζωὴ, πού τίκαιε νὰ μοιάζουε μετὰ λουλουδία.

Ὅταν μετέφεραν τὸ φέρετρο στὸ σταθμὸ, ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ σύντομη τελετῆ, ἡ κ. Βιλάν πῆγε νὰ ἀποχαρρητῇ τὴ νύφη του, γιὰτί θὰ ἔφευγε κ' αὐτὴ μαζί μετὰ τὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ τῆς γιὰ τὸ Σαρζέ.

Ἡ δυὸ γυναῖκες βρισκότουσαν μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Ροβέρτου, ὅπου ὅλα τὰ κάδρα ἦσαν σκεπασμένα μετὰ λευκὰ πανιά, ἐκτός ἀπὸ μιὰ μεγάλη προσαυτογραφία τοῦ νεκροῦ, ἔργο διασημοῦ ζωγράφου. Τὸ δελτινὸ ἔφαινε σκιὲς ἐπάνω στὰ ἐπιπλα μετὰ τὰ λεπτὰ σκαλιστά, στὰ λευκὰ ἀγαλματάκια...

Ἡ δυὸ γυναῖκες ντυμένες στὰ μαῦρα, στεκόντουσαν ὄρθιες μπροστὰ στὸ τραπέζι τῆς ἐργασίας.

Λευκὲς ἱριδές, τ' ἀγαπημένα λουλουδία τοῦ νεαροῦ νεκροῦ, ὄψωναν τοὺς μακροῦς τῶν κάλυκες μέσα σ' ἕνα κρυσταλλένιο ἀνοθογοῦτῷ.

Τὰ βιβλία, τὰ χαρτιά, ἦσαν ταχτοποιημένα μετὰ ἕνα ἐξοριστῆ φροντίδα, ὁ στιλογράφος βρισκόταν στὴ θέσι του, σὰν νὰ τὸν εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ πὺρ μφρικὸν στιγμῶν ὁ συγγραφεὺς, γιὰ νὰ συνεχισθῇ τὸ γράμμαί του σὲ λίγο.

Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ λιπὴ, ἡ κ. Βιλάν εἶπε στὴν Ἰσαβέλλα:

—Δὲν θέλετε νὰ κρατήσετε αὐτὴ τὴν ἀνάμνησι τοῦ συζύγου σας;

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸν Ἐσταυρωμένο, ὁ ὅποιος εἶχε δεχθῇ τὸ τελευταῖο φιλημά τοῦ Ροβέρτου.

Τῆς ἦταν ὀδυνηρὸ τὸ ὅτι τὸν ἀποχωριζόταν, μὰ ἔκανε τὴν θυσία αὐτῆ, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἐρῆ αὐτῆ ἀνάμνησις θὰ συγκινοῦσε ἴσως μιὰ μέσα τὴν κλειστὴ ψυχὴ τῆς νέας γυναίκας.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔκανε μί' ἀρνητικὴ κίνησι καὶ ἀπάντησε ψυχρὰ:

—Ὅχι, εὐχαριστῶ. Δὲν μπορῶ νὰ Τὸν πάρω. Ὁ θεὸς του, δὲν ἔπῃρε ποτὲ δικός μου καὶ μοῦ ἔπῃρε τὴν ἀγάπῃ του, πρὶν ἀκόμα πάρε καὶ τὸν ἴδιο.

—Δυστυχισμένο παιδί... Δὲν βλέπετε, παρὰ μόνον αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ τὶς πρόκαρες γαρὲς του!

Τὸ θλιμμένο βλέμμα τῆς κ. Βιλάν τὸλίξε τὴν νέα γυναῖκα καὶ τὰ δάχτυλά της ἔφαιξαν ἀκόμα πῶ δυνατὰ τὸν Ἐσταυρωμένο, ἐπάνω στὸν ὅποιον εἶχαν κλείσει τὰ χεῖλη τοῦ Ροβέρτου.

—Χαίρε, Ἰσαβέλλα, εἶπε τέλος.

—Χαιρετε, κυρία.

Καὶ βγῆκε ἔξω λιπὴτῆ μέσα στὸ πένθιμα ροζικὴ της, κάτω ἀπ' τὸ μακρὸ πέπλο, πού ἔκρυβε τὰ κρυζῖτῃ της ματία.

Μέσα στὸ γραφεῖο, ὅπου τὸ σκοτάδι εἶχε ἀόριστι ν' ἀπλώνεται, ἡ Ἰσαβέλλα ἀπόμεινε μόνη. Ἡ λευκότης τοῦ προσώπου της ἐγεωοῖζε μέσα στὰ μαῦρα τῆς ροζικῆ.

Δὲν ἔκλαιγε...

Μόλις ἡ ἄεσφαριδὲς τῆς ἀνοιγόκλειναν λίγο!...

Μὰ συλλογιόταν: «Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν!...»

Ἐντωμεταξὺ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ἡ κ. Βιλάν διευθυνοῦταν πρὸς τὸ σταθμὸ, ἀπ' ὅπου θὰ ἔφευγε γιὰ νὰ

ἐναυγισθῇ στὸ Σαρζέ, μαζί μετὰ τὸ πτώμα ἐκείνου πού ἦταν, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, τὸ μαρτύριο τῆς μητρικῆς τῆς καρδιάς.

Μὰ μιὰ θεία χαρὰ ὑπερβουόταν μετὰ τὸν σπαραγμὸ της, γιὰτί ἔπαιρνε μαζί της καὶ τὴν ἐξαγνισμένη ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ της, τὴν ὅποια εἶχε κατακτήσει πάλι ἀπὸ τὴν ζένη...

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ καινούργιο μας εισθηματικό & νάνγνωσια: «Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗΣ»